

РЕШЕНИЕ

№ 3102

гр. София, 10.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 94 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ВЛАДИСЛАВА В. АНГЕЛОВА**

при участието на секретаря **ВЕРА Й. ТАСЕВА**
като разгледа докладваното от **ВЛАДИСЛАВА В. АНГЕЛОВА**
Административно наказателно дело № 20211110212110 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 АПК вр. чл. 72 ал. 4 ЗМВР

Образувано е по жалба на А.Н. Д., ЕГН *****, чрез адв. Н. Б. - САК, против Заповед за задържане на лице рег. № 2293з-1150/14.08.2021г., издадена от П.О. РУ - СДВР, с която на основание чл. 72 ал. 1 т. 1 ЗМВР по отношение на А.Н. Д. е наложена принудителна административна мярка "Задържане за срок до 24 часа".

В жалбата се излагат съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон, процесуалните правила и в противоречие с целта на закона. Навежда се, че правото на защита на жалбоподателя е ограничено, тъй като в обжалваната заповед липсва посочване на фактическите основания за задържането му, както и че заповедта не е в съответствие с целта на закона. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят А. Д., редовно призован, не се явява. Представява се от адв. А. Б., който pledира за отмяна на оспорената заповед по съображенията в жалбата. В допълнение изтъква, че не са налице данни за извършено от жалбоподателя престъпление, тъй като действията му са съобразени със Закона за лова и опазване на дивеча /ЗЛОД/. Претендира разноси.

Ответникът – П.О. РУ – СДВР, редовно призован, не изпраща представител. По делото са депозиран писмени бележки от гл. юрк. Ц. В. с доводи по същество, но съдът не ги обсъжда, доколкото не е приложено пълномощно от органа, издал заповедта.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима като подадена от надлежна страна и при спазване на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149 ал. 1 АПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят А.Н. Д. бил придобил право на подборно ловуване, за което му било издадено удостоверение за подборно ловуване № 088056, издадено на 01.09.2020г. от Изпълнителна агенция по горите. Притежавал и разрешение № 2016023356 за съхранение, носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях. Същият бил член на Национално ловно – рибарско сдружение „Съюз на ловците и риболовците в България“ и притежавал членска карта, заверена за 2021г. Притежавал и билет за лов № 298542, заверен за 2021г. На 14.08.2021г. от свидетеля А.Б. – председател на ловно – рибарска дружина „Сеславци“ му било издадено разрешително за индивидуален лов да ловува от 14.08.2021г. до 31.08.2021г. в ловностопански район „Сеславци“, място на ловуване – ловище „Папуро“ за дребен дивеч: пъдпъдък, гривяк, гургулица.

На 14.08.2021г. сутринта жалбоподателят Ангел Д. и свидетелите Н. Д. – също притежаващ разрешително за индивидуален лов и А.Б. – председател на ловно – рибарската дружинка, тръгнали на лов в ловище „Папуро“. Жалбоподателят Ангел Д. носел със себе си гладкоцевна ловна пушка марка Churchill 12 cal с номер 179909. Жалбоподателят и свидетелите се придвижвали с автомобил марка „Дайхатсу Фероза“ с рег. № СВ****ВМ, управляван от жалбоподателя. Тъй като денят напредвал, а ловът не бил успешен, около 10:00 часа жалбоподателят и свидетелите решили да се преместят в друг район. Докато пътували, жалбоподателят и свидетелите видели, че в полето има приклеknал хищник, жалбоподателят спрял автомобила, взел пушката си и слязъл, за да види какво е животното. Доближавайки до него, жалбоподателят видял, че това е куче. Възприел, че животното няма поставена спъвачка в областта на лакетната става, както и че има външни белези на бяс. Жалбоподателят решил, че се касае за скитащо

куче, произвел два изстрела по посока на животното и го умъртвил.

По същото време в близост преминавали П.О. РУ – СДВР И.И. заедно с Г.Д. и Н. И. – също служители в 05 РУ – СДВР, назначени като ППГ 443. Полицейските служители възприели действията на жалбоподателя, спрели патрулния автомобил и пристъпили към проверка на жалбоподателя А. Д. и лицата в паркирания в близост автомобил рег. № СВ****ВМ.

Със Заповед за задържане на лице рег. № 229зз-1150/14.08.2021г., издадена от И.И. - П.О. РУ – СДВР, на основание чл. 72 ал. 1 т. 1 ЗМВР жалбоподателят А.Н. Д. бил задържан на 14.08.2021г. в 10:30 часа и бил транспортиран до сградата на 05 РУ – СДВР. След задържането на жалбоподателя му бил извършен личен обиск на основание чл. 80 ал. 1 т. 1 ЗМВР. Жалбоподателят предал с протокол за доброволно предаване притежаваната от него ловна пушка. Бил извършен и оглед на местопроизшествие, с който като първо действие по разследването на основание чл. 212 ал. 2 НПК, било образувано ДП № 1168/2021г. по описа на 05 РУ – СДВР за престъпление по чл. 325б ал. 1 НК.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните доказателства - гласни - показанията на свидетелите А.Б. и Н. Д., както и писмените доказателства - удостоверение за подборно ловуване № 088056, издадено на 01.09.2020г. от Изпълнителна агенция по горите, разрешение № 2016023356 за съхранение, носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях, членска карта, билет за лов № 298542, разрешително за индивидуален лов от 14.08.2021г., заповед за задържане на лице рег. № 229зз-1150/14.08.2021г., протокол за обиск на лице, отчет за дейността на ловно – рибарска дружина „Сеславци“ през ловен сезон 2021г. – 2022г., материали по ДП № 1168/2021г. по описа на 05 РУ – СДВР – докладна записка от 14.08.2021г., изготвена от полицейски инспектор Ц. П., докладна записка от 14.08.2021г., изготвена от полицейски инспектор И.И., протокол за оглед на местопроизшествие, протокол за доброволно предаване.

Съдът кредитира гласните доказателствени средства – показанията на свидетелите Божилов и Д., които прецени като детайлни, последователни, логични, безпротиворечиви, съответни на писмените доказателства. Съдът оцени и писмените доказателства като съответни на гласните доказателствени средства.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи от правна страна:

Оспорената заповед за задържане представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл. 169 АПК поставя допълнителни критерии, с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност - да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

Като извърши дължимата на основание чл. 168 ал. 1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, съдът намери, че жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 72 от ЗМВР, а именно от полицейски орган – П.О. РУ – СДВР И.И..

На следващо място съдът намери, че са спазени процедурните правила при издаване на атакуваната заповед. Издадена е в писмена форма /чл. 74 ал. 1 ЗДвП/ и видно от отбелязването в самата заповед на задържания са разяснени правата по чл. 72 ал. 3 - 6 ЗМВР и разпоредбата на чл. 73 НПК.

Задължителните реквизити на заповедта за задържане са уредени в чл. 74 ал. 2 ЗМВР. В случая в оспорената заповед са посочени името, длъжността и местоработата на издалия заповедта полицейски орган; датата и часа на задържането; данни за задържаното лице, както и правата му по чл. 72 ал. 3 - 6 ЗМВР. В оспорената заповед обаче не е посочено фактическото основание за задържане на лицето. Посочено е единствено правното основание за задържането му с изписване на следните законови разпоредби: „чл. 72 ал. 1 т. 1 ЗМВР вр. чл. 325б от НК, ал. 1“. Не са посочени никакви фактически обстоятелства досежно конкретното деяние - къде, кога е извършено, не са посочени и никакви данни, които да сочат на вероятна съпричастност на жалбоподателя към извършено престъпление по чл. 325б ал. 1 НК. За обосноваване на правото на органа да упражни предоставеното му

правомощие и за осигуряване възможност на адресата на акта да защити правата си, следва в заповедта за задържане да са описани конкретни фактически обстоятелства, от които да е изводимо подозрението, че лицето, спрямо което се постановява задържането, може да е извършило престъплението или да е съпричастно с него. В решението от 24 юни 2014 г. на ЕСПЧ по делото П. и П. срещу България по жалби № 50027/08 и № 50781/09 е посочено, че чл. 5, § 1, б. "с" (буква "в") от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи изисква лицето да е задържано по "обосновано подозрение", че е извършило престъпление. Такова подозрение не може да бъде общо и абстрактно (параграф 46). Позоваването само на приложимите разпоредби, но не на каквито и да било специфични обстоятелства или действия само по себе си може да бъде достатъчно основание за Съда да заключи, че лишаването от свобода на жалбоподателя е несъвместимо с принципа на защита от произвол (параграф 47). В конкретния случай не само, че не са посочени каквито и да било конкретни обстоятелства, които да сочат на съпричастност на жалбоподателя към извършване на престъпление по чл. 325б ал. 1 НК, но полицейският орган дори и бланкетно не е посочил да съществуват такива данни.

Съгласно постановките на ТР № 4/22.04.2004г. по адм. дело № 4/2002г. на ВАС излагането на мотиви при издаване на административен акт дава възможност на адресата на акта и заинтересованите лица да научат какви са фактите, мотивирали административния орган, да приложи една или друга правна норма. Мотивите дават възможност на по-горестоящия административен орган и съда да извършат проверката за законосъобразност на акта. Изключение от този принцип е допустим единствено когато с акта се удовлетворяват изцяло направените искания и не се засягат права или законни интереси на други граждани и организации, както и когато въпросът е свързан със защита на класифицирана информация, представляваща държавна или служебна тайна. В тези случаи се посочва само правното основание за издаването на акта. В цитираното тълкувателно решение изрично е посочено, че липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт. Така и когато органът действа при условията на оперативна самостоятелност, въпреки предоставената му от закона възможност да извърши преценка дали, кога и какво решение да вземе при осъществяване на дейност от своята компетентност, неизлагането на мотиви

по въпроса защо е избрано едно от няколкото възможни законосъобразни решения и/или необсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованите граждани и организации, които пряко касаят решавания с административния акт въпрос, съставляват съществени нарушения на административнопроизводствените правила и са основания за отмяната на акта.

Съгласно постановките в ТР № 16/31.03.1975г. на ОСГК на ВС е допустимо издаването на мотивите да не съвпада по време с издаването на индивидуалния административен акт и те да са обективирани в друг документ, стига той да изхожда от същия административен орган. Като и в този случай страните следва да имат възможност да се запознаят своевременно с мотивите към акта, за да узнаят съображенията на административния орган и организират защитата си срещу акта. В материалите по образуваното досъдебно производство се съдържа докладна записка от органа, издал заповедта, но съдът намира, че със същата не могат да се сметат изпълнени целите на изискването за мотивиране на административните актове. Няма данни докладната записка да е съобщена на жалбоподателя и не на последно място - същата е приложена към материалите по образувано досъдебно производство, с които жалбоподателят може да се запознае едва след разрешение на наблюдаващия прокурор.

По всички изложени съображения съдът намери, че оспорената заповед е издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради което жалбата е основателна и атакуваната заповед следва да се отмени.

При този извод единствено за пълнота съдът ще посочи, че не се споделят възраженията на жалбоподателя за незаконосъобразност на издадената заповед по съображения за липса на материалноправните предпоставки за издаването ѝ. В жалбата и в хода на същество пред съдебния състав процесуалният представител на жалбоподателя подробно мотивира, че действията на доверителя му не осъществяват състава на престъплението по чл. 325б ал. 1 НК, тъй като са били изцяло съобразени с разпоредбите на ЗЛОД. За прилагане на тази принудителна административна мярка не се изискват категорични доказателства, установяващи участието на лицето в престъпен акт - достатъчно е наличието на данни, обосноваващи

предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление или да е съпричастен към него. В разглеждания случай съдът приема, че такива данни са били налице – полицейският орган е възприел, че жалбоподателят произвежда два изстрела с ловна пушка по посока на гръбначно животно, с което животното е било умъртвено. При тези данни обосновано полицейският орган е приел, че са налице данни за извършено престъпление по чл. 325б ал. 1 НК – причиняване противозаконно на смърт на гръбначно животно, при проявена жестокост. Ето защо съдът приема, че са били налице материално правните предпоставки по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно - наличие на "данни", че задържаното лице е извършило престъпление. Следва да се има предвид, че "данни" по смисъла ЗМВР и "достатъчно данни" по смисъла на по чл. чл. 207, ал. 1 от НПК, имат съвсем различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ "задържане за 24 часа" по чл. 72 от ЗМВР, вложеният от законодателят смисъл е, че са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може и да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице е с определена степен на вероятност да е извършило престъпление. Ето защо изследването на въпроса дали умъртвяването на живота е било правомерно касае преценката налице ли са основания за ангажиране на наказателната или административната отговорност на жалбоподателя, но не следва да се поставя като изискване при извършване на преценка за обоснованост на прилагането спрямо него на принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“.

Налице и съответствие с целта на закона и принципа за съразмерност по чл. 6 АПК, тъй като полицейският орган е разполагал с данни за извършено престъпление, при това от лице, разполагащо с огнестрелно оръжие, при което обосновано и за да попречи на лицето да извърши друго престъпление или да осуети и препятства извършването на първоначалните процесуално – следствени действия е приложил спрямо него принудителна административна мярка, свързана с ограничаване на свободното му придвижване.

Независимо, че са били налице данни за извършено от подсъдимия

престъпление, поради извода, че заповедта е издадена в нарушение на административнопроизводствените правила, същата следва да бъде отменена.

При този резултат от оспорването, право на разноски на основание чл. 143 ал. 1 АПК има жалбоподателят, който претендира и доказва извършването на разноски в размер на 1200, 00 лева – адвокатско възнаграждение /видно от отбелязването в приложения договор за правна защита и съдействие договорената сума е заплатена в брой, като в тази част договорът има характер на разписка/ и 10, 00 лева – държавна такса. Съдът не обсъжда наведеното в писмените бележки от гл. юр. Ц. В. възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение поради вече изложени съображения, а именно липса на доказателства за представителна власт.

Така мотивиран и на основание чл. 172 ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице рег. № 229зз-1150/14.08.2021г., издадена от П.О. РУ - СДВР, с която на основание чл. 72 ал. 1 т. 1 ЗМВР по отношение на А.Н. Д., ЕГН *****, е наложена принудителна административна мярка "Задържане за срок до 24 часа".

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи на основание чл. 143 ал. 1 АПК **ДА ЗАПЛАТИ** на А.Н. Д., ЕГН *****, сумата от 1210, 00 /хиляда двеста и десет лева/ - разноски в производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - София - град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението на основание чл. 138 АПК да се изпрати на страните - на жалбоподателя А. Д. /чрез адв. А. Б./ и на ответника – П.О. РУ – СДВР.

Съдия при Софийски районен съд: _____